



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Bc. Z. Č.**, zastoupeného JUDr. Jiřinou Surynkovou, advokátkou se sídlem Rašínova 2, Brno, proti žalovanému **řediteli Policie České republiky Správy Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2000, č. 423, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 211/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2007, č. j. 30 Ca 211/2005 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 19. 4. 2000, č. 423, podle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“; s účinností od 1. 1. 2007 zrušen a nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu) zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí ředitele Police České republiky Městského ředitelství Brno ve věcech služebního poměru ze dne 28. 1. 2000, č. 31/2000 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Jím byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť záznam o malé dopravní nehodě, kde bylo uvedeno datum 2. 3. 1999, doba 05.00 hod., s místem nehody křižovatka ulic O. – S. d. v B., byl zpracován, aniž by výjezdová skupina, jíž byl žalobce členem, uskutečnila výjezd na místo dopravní nehody a zde získala základní údaje o příčinách jejího vzniku, průběhu nehodového děje, následcích, provedla ohledání a další prvotní a

neodkladné úkony podle čl. 8 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 12/1996 ze dne 2. 7. 1996 (dále jen „Závazný pokyn“). Domnělí účastníci této nehody však při podání vysvětlení uvedli, že se nikdy nestala. Přesto byla dopravní nehoda zaevidována, administrativně zpracována a žalobce ji sám podepsal. Podle prvostupňového rozhodnutí žalobce tím, že zaevidoval a vyřídil neexistující dopravní nehodu, postupoval v rozporu se Závazným pokynem. Svým jednáním zvlášť závažným způsobem porušil služební přísahu policisty podle § 6 odst. 2 zákona o služebním poměru a také porušil zvlášť závažným způsobem služební povinnost podle § 28 odst. 1 písm. a) a b) zákona o služebním poměru. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že přijaté personální opatření je nezávislé na výsledku vedeného trestního řízení.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce svým zaviněným jednáním naplnil skutkovou podstatu podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona porušením služební přísahy zvlášť závažným způsobem. Zaviněně se choval tak, jak ho služební přísaha zavazovala, kdy jednal v příkrém rozporu s ní. Podle žalovaného bylo podstatné to, že žalobce podepsal příslušný záznam o dopravní nehodě, který sloužil k uplatnění povinnosti plnění z pojistné smlouvy, přičemž nerozhodné bylo, kdo přijal oznámení o dopravní nehodě, sepsal formulář, nakreslil její náčrtek a provedl další evidenční úkony v dané věci. Aniž by žalobce provedl Závazným pokynem požadované kroky a úkony, svým podpisem pod záznamem o dopravní nehodě potvrdil, že stanovené úkony byly provedeny. Přijaté personální opatření v podobě propuštění žalobce ze služebního poměru, nemá vliv na případné trestní řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 2. 2007, č. j. 30 Ca 211/2005 - 33, zamítl žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V něm uvedl, že žalobce svým podpisem potvrdil údaje uvedené na záznamu o malé dopravní nehodě, přičemž v průběhu řízení o propuštění ze služebního poměru a ani v žalobě nezpochybnil, že záznam o malé dopravní nehodě vlastnoručně podepsal. Nese proto odpovědnost za uvedené údaje, ač je osobně nevyplňoval. Podle soudu se nejedná o formální podpis žalobce, jež nezakládá jeho odpovědnost za údaje uvedené v záznamu o dopravní nehodě, nýbrž podpis potvrzuje postup vyšetřování, které mělo být vedeno v souladu se Závazným pokynem, za situace, kdy jednotlivé úkony podle něj nebyly provedeny a k dopravní nehodě vůbec nedošlo. Soud uvedl, že k porušení služební přísahy postačí zavinění ve formě nedbalosti. Žalobce se neměl spoléhat na svého kolegu, ale údaje si měl případně opětovně ověřit. Vyjádřil právní názor, že jednání žalobce, který byť z nedbalosti, svým podpisem záznamu o malé dopravní nehodě potvrdil, že k ní došlo, a že při jejím vyšetřování bylo postupováno podle Závazného pokynu, aniž by si tyto skutečnosti osobně ověřil, lze považovat za závažné porušení služebních povinností a tím i za porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem. V posuzovaném případě nebylo určující, že žalobce byl rozhodnutím soudu v trestním řízení zproštěn obžaloby pro jednání, které bylo důvodem pro jeho propuštění ze služebního poměru. Řízení o propuštění ze služebního poměru je totiž vedeno jako samostatné řízení, které není závislé na výsledku trestního řízení. K propuštění ze služebního poměru navíc postačuje zavinění ve formě nedbalosti. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nesprávné posouzení právní otázky soudem, a že soud vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu v předložených důkazech, pročež byl zkrácen na svých právech. Stěžovatel uvedl, že při podpisu záznamu neměl důvod pochybovat o vyplněných údajích a o tom, že záznam neodpovídá skutečnosti. Protokol měl všechny náležitosti, nehoda byla řádně sepsána, vymezena náčrtem, v knize událostí řádně zapsána a účastníci byli pod nehodou podepsáni,

přičemž si tyto náležitosti ověřil. Dále konstatoval, že byl propuštěn za skutek, pro nějž byl v trestním řízení zproštěn viny. Žalovaný proto ve svém rozhodnutí vycházel z nesprávných podkladů a rozhodl v rozporu se skutkovým stavem. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2007, č. j. 30 Ca 211/2005 - 33, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil souhlas s kasační stížností napadeným rozsudkem. Podle něj stěžovatel, jako policista, nesl plnou odpovědnost za údaje uvedené v záznamu o malé dopravní nehodě a jeho podpis potvrzoval, že provedený postup byl v souladu se Závazným pokynem, ačkoli jednotlivé úkony vůbec nebyly provedeny a k dopravní nehodě vůbec nedošlo. Stěžovatel přiznal, že předmětné protokoly formálně doplnil svým podpisem, čímž svým nedbalostním jednáním umožnil neoprávněné poskytnutí pojistného plnění, čehož si byl plně vědom a porušil své služební povinnosti a služební přísahu zvláště závažným způsobem. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že krajský soud nesprávně posoudil, že porušení povinnosti, kterého se dopustil, je natolik závažné, že tím došlo k porušení služební přísahy. Stěžovatel si ověřil náležitosti záznamu o malé dopravní nehodě, nepochyboval, že záznam odpovídá skutečnosti, a proto jej podepsal.

Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud s touto námitkou, vznesenou již v žalobním řízení náležitě vypořádal když uvedl, že stěžovatel svým podpisem potvrdil údaje uvedené na záznamu o malé dopravní nehodě. Svým podpisem tak potvrdil skutečnost, že k dopravní nehodě došlo, a že bylo při jejím vyšetřování postupováno v souladu se Závazným pokynem, ačkoli ve skutečnosti k dopravní nehodě nedošlo a jednotlivé úkony podle Závazného pokynu nebyly provedeny. Krajský soud proto vyjádřil, že stěžovatel porušil služební přísahu, resp. služební povinnosti zaviněně, ve formě nedbalosti. Nejvyšší správní soud pokládá tyto právní závěry krajského soudu za správné, přičemž dodává, že stěžovatel byl propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nikoli pouze proto, že podepsal vyplněný záznam o malé dopravní nehodě, nýbrž že tak učinil vědomě za situace, kdy si osobně neověřil pravdivost záznamu o malé dopravní nehodě, ač tak učinit měl. Je správný závěr krajského soudu, že podpis nemá formální povahu nezakládající odpovědnost stěžovatele za jím podepsané údaje. Důležitou byla ta skutečnost, že podpis záznamu o malé dopravní nehodě potvrzuje, že k dopravní nehodě skutečně došlo, a že při jejím vyšetřování bylo postupováno v souladu s příslušnými normami, to vše za situace, kdy záznam o malé dopravní nehodě slouží jako podklad pro případné plnění z pojistné smlouvy. Pokud tedy stěžovatel podepsal záznam o malé dopravní nehodě, svým podpisem potvrdil správnost a pravdivost uvedených údajů, přičemž jejímu vyšetřování

měl být, jako člen výjezdové skupiny, osobně přítomen. Nejvyšší správní soud neshledává tuto stížnostní námitku důvodnou.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu se spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod je podle stěžovatele dán tím, že byl propuštěn za skutek, pro který byl zproštěn obžaloby a byl uznán vinným za jiné skutky, než které byly podkladem pro jeho propuštění ze služebního poměru.

Podle Nejvyššího správního soudu není pochybením a vadou řízení žalovaného a ani krajského soudu, že nepřihlédli ke zprošťujícímu rozsudku trestního soudu a tudíž jej nevzali jako podklad svého rozhodnutí. Již krajský soud uvedl, že řízení o propuštění ze služebního poměru je vedeno jako řízení samostatné, které není závislé na výsledku trestního řízení. K obdobným závěrům došel i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002 - 31, publikovaném pod číslem 112/2004 Sb. NSS. Podle něj, byl-li žalobce propuštěn ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem a za totéž jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k závěru, že propuštěním ze služebního poměru byla porušena presumpce nevinu zaručená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Vzhledem k nezávislosti obou typů řízení, nebylo třeba v řízení o propuštění ze služebního poměru a ani v následném žalobním řízení shromažďovat podklady pro posouzení viny či nevinu stěžovatele za trestný čin. Výsledek vedeného trestního řízení nijak neovlivňuje výsledek řízení o propuštění ze služebního poměru. Při posouzení možnosti stěžovatelova propuštění ze služebního poměru bylo v řízení zjištěno naplnění zákonných důvodů umožňující stěžovatelovo propuštění. Tyto důvody odpovídající § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru mají svou oporu ve spise. Podle písm. d) zmíněného ustanovení, není nezbytným předpokladem k propuštění ze služebního poměru uznání viny za spáchaný trestný čin. Naplnit důvody podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru totiž lze i takovým jednáním, které znaky skutkové podstaty trestného činu vůbec nemusí naplnit, nicméně plně postačí být důvodem k propuštění ze služebního poměru. Proto ani výsledek vedeného trestního řízení pro věc, pro kterou byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru, není právně významný pro posouzení zákonnosti a důvodnosti jeho propuštění. Nejvyšší správní soud uzavírá, že zjištění, z nichž pro účely propuštění ze služebního poměru vycházel žalovaný, nejsou v rozporu se skutkovým stavem a shromážděnými podklady. S ohledem na tyto skutečnosti, Nejvyšší správní soud pokládá tuto stížnostní námitku za nedůvodnou.

Namítá-li stěžovatel vady znaleckého posudku použitého v odvolacím řízení žalovaným, Nejvyšší správní soud uvádí, že i s tímto se krajský soud dostatečně vypořádal konstatováním, že stěžovatel výslovně uvedl a nijak nezpochybnil, že předmětný záznam o dopravní nehodě podepsal. Důvodem k propuštění ze služebního poměru nebyla skutečnost kdo předmětné záznamy vypracoval, nýbrž kdo je skutečně podepsal, a to bez ohledu na výsledek trestního řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

